U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017 č. j. OAM-458/ZA-ZA11-ZA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2018, č. j. 63 Az 19/2017 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného zástupce Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta **se určuje** částkou 8.228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2017 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl. Závěr o nedůvodnosti žaloby opřel o zjištění vyplývající ze správního spisu: žalobce před odchodem ze země žil v západní části Ukrajiny, která je pod plnou kontrolou současné vlády. Žalobce nikdy neuvedl nic, co by mohlo vést k závěru, že byl vystaven jednání podřaditelnému pod pojem pronásledování pro politické přesvědčení. Obava z odvodu do armády není azylově relevantním důvodem. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu je na Ukrajině běžné a není to trestným činem. Od roku 2016 nebyla vyhlášena žádná mobilizace a současně proběhla demobilizace vojáků povolaných v letech 2014 a 2015; nyní má být armáda složena pouze z profesionálních vojáků. Žalobcovy obavy z odvodu do armády tedy nemají reálný podklad, stejně jako tvrzené

obavy z pronásledování v souvislosti s odmítáním nástupu vojenské služby. Situaci na Ukrajině nelze v současné době klasifikovat jako totální konflikt, ve kterém by civilisti byli z důvodu své přítomnosti na území vystaveni reálnému nebezpečí vážné újmy.
[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.").

[4] Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byl především odpor k bojům; stěžovatel nechce bojovat, neboť nemůže střílet do lidí. Tuto skutečnost správní orgán nijak nezohlednil, zcela pominul tvrzení stěžovatele týkající se jeho přesvědčení, že nemůže zabíjet lidi. Ani krajský soud se nevypořádal se všemi tvrzeními stěžovatele.

[5] Stěžovatel uvádí, že jako branec může být považován za příslušníka určité sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, v případě nasazení do bojů mu hrozí vážná újma ze strany opozičních vojenských sil, což zavdává důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v případě převzetí povolávacího rozkazu, kterému se dosud vyhýbal skrýváním a následně opuštěním vlasti, bude čelit hrozbě trestu za odmítnutí nastoupit vojenskou službu. Krajský soud se nijak nezabýval námitkami stěžovatele, dle kterých byl správní orgán povinen vést dokazování ke zjištění, jakým způsobem probíhá nasazení armády a boje v daných oblastech a zda je takové nasazení legitimní. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud se dopustil zásadního pochybení spočívajícího v chybném výkladu hmotného či procesního práva, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel požaduje zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis a navrhl, aby soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně zamítl.

II. Posouzení věci

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[8] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, a to včetně podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případech ozbrojeného konfliktu (viz zejm. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). V nedávné době soud opakovaně shledal, že v západní části

Ukrajiny neexistuje skutečné nebezpečí vážné újmy v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 - 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 - 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 - 42).

[9] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně vyslovil, že odmítnutí výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (tedy za důvod pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany), zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným přesvědčením, ať už politickým, náboženským či morálním (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Stěžovatel dle podkladů obsažených ve správním spisu nečinil v rámci tvrzeného pacifistického přesvědčení nic, co by bylo možno zahrnout pod uplatňování politických svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, resp. zastávání politického názoru ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud tedy považuje za nepochybné, že zde nebyly podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Plně v souladu se shora uvedeným jsou též závěry uvedené v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, na který odkazuje stěžovatel. Ani zde neshledal soud ve skutkově obdobné věci ukrajinského žadatele o mezinárodní ochranu odmítání nástupu vojenské služby za azylově relevantní důvod. Odkazuje-li stěžovatel na rozsudek ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS, je nutno uvést, že se jednak týkal situace v Alžírsku, a nadto v případě stěžovatele nejsou tvrzeny ani objektivně dány okolnosti, na jejichž základě by bylo možno brance na Ukrajině považovat za „specifickou sociální skupinu“. Ostatně stěžovatel dosud nebyl k výkonu vojenské služby povolán.

[10] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na námitky stěžovatele dostatečnou odpověď.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 105/2018 - 26, ustanovil zástupcem stěžovatele Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení včetně první porady s klientem a písemné podání ve věci samé – kasační stížnost dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3.100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tak odměna ustanoveného zástupce činí 6.800 Kč. Protože je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty, tj. o 1.428 Kč (tj. 21 % ze 6.800

Kč). Odměna ustanoveného zástupce tedy činí celkem 8.228 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu